

Frate române

Mihail Janto

Am învățat să mergem cu mulțimea,
crezând c-așa ar fi voința soartei,
în riduri ne purtăm toată asprimea,
mergând la pas cu indolența gloatei.

Visând un mâine cu-o dreptate scrisă
și așteptând minunea într-un bine,
când viața noastră-n palma lor decisă,
vânduți vom fi, la fel ca și bovine.

Conduși de cei ce au rescris prostia,
trăim o viață fără demnitate,
cum unul vinde țara ș-altul glia,
minciuna și hoția au dreptate.

Și ce-a rămas din neamul fără frică...?
Ne-am consolât cu răul ce ne-așteaptă,
privind cum țara-n două se despică,
dar sângele din noi, nu se deșteaptă.

Te-ai întrebat de ce-au murit strămoșii?
Și crucea lor îmi pare că-i vândută,
lucrezi din greu, cum au lucrat ocnașii,
sperând că Domnul mâine te ajută...

Frate române...! Ce-a rămas din tine...?
Copiii-ți plâng, femei peste hotare,
sudalme-n dinți și pline de suspine
și sufletul cu-ncetul parcă-ți moare...